

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Virovitica, Tomaša Masaryka 8

Poslovni broj: Pr-27/2025-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, po sutkinji Ljubici Kovač Katalinić, u pravnoj stvari tužiteljice Biserke Stoponja, OIB: 53878251058, Slatina, Ribnjak 8, zastupane po punomoćnici Meliti Babić, odvjetnici u Bjelovaru, protiv tuženog Zavoda za hitnu medicinu Virovitičko-podravske županije, OIB: 90762432681, Virovitica, Ljudevita Gaja 21, uz sudjelovanje umješača na strani tuženika Republike Hrvatske, zastupane po zakonskom zastupniku Općinskom državnom odvjetništvu u Virovitici, Tomaša Masaryka 1, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 9. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika stranka i tužiteljice osobno, 30. rujna 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Nalaže se tuženiku ZAVODU ZA HITNU MEDICINU VIROVITIČKO-PODRAVSKE ŽUPANIJE, Virovitica, Ulica Ljudevita Gaja 21, OIB: 90762432681, da tužitelju BISERKI STOPONJA iz Slatine, Ribnjak 8, OIB: 53878251058, isplati potraživanja s osnove razlike plaće na ime posebne nagrade u bruto iznosu od 2.953,39 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena tekućom od 16. svibnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, koja teče:

- na bruto iznos od 55,37 EUR počevši od dana 16. svibnja 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 4,13 EUR počevši od dana 16. lipnja 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 92,77 EUR počevši od dana 16. srpnja 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 94,59 EUR počevši od dana 16. kolovoza 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 103,11 EUR počevši od dana 16. rujna 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 58,76 EUR počevši od dana 16. listopada 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 96,30 EUR počevši od dana 16. studenoga 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 106,50 EUR počevši od dana 16. prosinca 2022. do isplate,
- na bruto iznos od 97,75 EUR počevši od dana 16. siječnja 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 96,85 EUR počevši od dana 16. veljače 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 101,11 EUR počevši od dana 16. ožujka 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 63,44 EUR počevši od dana 16. travnja 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 119,10 EUR počevši od dana 16. svibnja 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 80,56 EUR počevši od dana 16. lipnja 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 94,54 EUR počevši od dana 16. srpnja 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 109,80 EUR počevši od dana 16. kolovoza 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 56,55 EUR počevši od dana 16. rujna 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 93,37 EUR počevši od dana 16. listopada 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 87,64 EUR počevši od dana 16. studenog 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 108,08 EUR počevši od dana 16. prosinca 2023. do isplate,
- na bruto iznos od 113,23 EUR počevši od dana 16. siječnja 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 88,16 EUR počevši od dana 16. veljače 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 90,72 EUR počevši od dana 16. ožujka 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 184,43 EUR počevši od dana 16. travnja 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 166,60 EUR počevši od dana 16. svibnja 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 134,72 EUR počevši od dana 16. lipnja 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 182,80 EUR počevši od dana 16. srpnja 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 186,17 EUR počevši od dana 16. kolovoza 2024. do isplate,
- na bruto iznos od 86,24 EUR počevši od dana 16. rujna 2024. do isplate, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku ZAVODU ZA HITNU MEDICINU VIROVITIČKO-PODRAVSKE ŽUPANIJE, Virovitica, Ulica Ljudevita Gaja 21, OIB: 90762432681, da tužitelju BISERKI STOPONJA iz Slatine, Ribnjak 8, OIB: 53878251058, isplati potraživanja s osnove naknade plaće za godišnji odmor i bolovanje do 42 dana u bruto iznosu od 400,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena tekućom od 16. lipnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine, a od 01. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za

drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAVODU ZA HITNU MEDICINU VIROVITIČKO-PODRAVSKE ŽUPANIJE, Virovitica, Ulica Ljudevita Gaja 21, OIB: 90762432681, da tužitelju BISERKI STOPONJA iz Slatine, Ribnjak 8, OIB: 53878251058 u iznosu od 2.875,00 eura zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju da naknadi umješaču Republici Hrvatskoj parnični trošak u iznosu od 700,00 eura u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.1. Tužiteljica je 14. listopada 2025. podnijela tužbu protiv tuženika radi isplate razlike plaće i naknade plaće zbog toga što joj kao radnici u sustavu zdravstva, koja je obavljala poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 u periodu od travnja 2022. do kolovoza 2024. godine nije isplaćivana posebna nagrada za sve sate rada u mjesecu. U tužbi navodi da je tijekom utuženog razdoblja bila u radnom odnosu kod tuženika na temelju ugovora o radu te tijekom postupka ističe da je obavljala poslove radnog mjesta medicinske sestre u djelatnosti hitne medicine u Timu 1.

1.2. U tužbi nadalje navodi da je kao radnica tuženika u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja od travnja 2022. godine do kolovoza 2024. godine obavljala poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19. Tužiteljica se poziva na Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 od 7. prosinca 2022. ("Narodne novine" broj 1360/2020: dalje Odluka Vlade RH). Odluka Vlade RH točkom I. u stavku 1. određuje posebnu nagradu radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, a prema stavku 2. navedene točke, u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika, koja se isplaćuje uz plaću radnika.

1.3. Tužiteljica ističe kako joj je tuženik kao poslodavac u cijelosti (10% od osnove plaće radnika) isplatio posebnu nagradu kao radnici u sustavu zdravstva koja obavlja poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, i to od prosinca 2020. godine do zaključno ožujka 2022. godine. a od mjeseca travnja 2022. pa do mjeseca kolovoza 2024. godine tuženik je samo djelomično isplaćivao posebnu nagradu.

1.4. Kasnijim podnescima tužiteljica u više navrata citira dopis Ministarstva zdravstva, klasa: 011-002/20-01/678, urbroj: 534-01/8-21-14 od 13. siječnja 2021. (dalje: dopis Ministarstva zdravstva) koji glasi: "Slijedom navedene Odluke Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske te obveza koje iz te Odluke proizlaze za radnike u timovima sanitetskog prijevoza, isti ostvaruju pravo na posebnu nagradu od 10% od osnovne plaće za sve odrađene sate u mjesecu, s obzirom da su u okviru cjelokupnog vremena angažirani na poslovima vezanim za pružanje zdravstvene skrbi oboljelima od bolesti COVID-19." Navedeni citat tužiteljica tumači na način da se posebna nagrada od 10% od osnovne plaće isplaćuje za sve odrađene sate u mjesecu.

1.5. Slijedom navedenog, tužiteljica smatra da joj pripada posebna nagrada za svaki odrađeni sat rada. Ističe kako ni iz jednog pravnog akta na koji se poziva tuženik ne proizlazi da bi radnik imao pravo samo na posebnu nagradu isključivo za one stvarno odrađene sate rada u kojim je bio u neposrednom doticaju s pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19.

1.6. Nadalje, tužiteljica ističe da na temelju odredbe članka 81. Zakona o radu ("Narodne novine" broj 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23 i 64/23, dalje ZOR) za vrijeme korištenja godišnjeg odmora radnik ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca, uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad. Temeljem Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama ("Narodne novine" broj 56/22) u članku 57. stavku 1. propisano je da radniku koji je odsutan s rada zbog bolovanja do 42 dana, pripada naknada plaće u visini 85% njegove plaće ostvarene u prethodna tri mjeseca neposredno prije nego je započeo bolovanje.

1.7. Budući da tuženik nije u cijelosti isplaćivao tužiteljici pripadajuću posebnu nagradu te razliku naknade plaće za godišnji odmor, odnosno bolovanje do 42 dana, tužiteljica smatra da je tuženik u obvezi isplatiti joj razliku plaće za dospelje, a neisplaćene posebne nagrade i razliku naknade plaće.

1.9. Povodom rješenja ovog suda od 17. ožujka 2026., tužiteljica je podneskom od 8. travnja 2026. precizirala tužbeni zahtjev na način da na ime posebne nagrade za razdoblje od travnja 2022. do kolovoza 2024. godine potražuje bruto iznos od 2.953,59 eura sa zakonskom zateznom kamatom te na ime osnovne naknade plaće za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja do 42 dana potražuje bruto iznos od 400,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom.

2.1. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik ne osporava da je tužiteljica zaposlena kod tuženika temeljem ugovora o radu te da je obavljala poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, ali osporava osnovanost tužbenog zahtjeva.

2.2. Tuženik osporava pravno shvaćanje tužiteljice da bi ona kao radnica tuženika imala pravo na posebnu nagradu sukladno Odluci Vlade RH za puni mjesečni fond sati, dakle da bi imala pravo na 10% od svoje osnovne plaće za puni mjesečni radni

fond sati neovisno o tome koliko je stvarno radnog vremena provela u pružanju skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19.

2.3. Tuženik navodi da je do prava na isplatu posebne nagrade u iznosu od 10% za sve odrađene sate u mjesecu došlo samo zbog Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID-19 ("Narodne novine" broje 35/20; dalje: Odluka Stožera civilne zaštite) od 23. ožujka 2020. Odlukom Stožera civilne zaštite djelatnosti tuženika bile su stavljene u posebnu organizaciju te je zbog toga posebna nagrada bila plaćena za sve odrađene sate u mjesecu sve dok je na snazi bila i važila Odluka Stožera civilne zaštite. Prestankom Odluke Stožera civilne zaštite prestala je i posebna organizacija hitne pomoći i sanitetskog prijevoza, pa joj je od tog trenutka posebna nagrada bila isplaćena samo za vrijeme provedeno s COVID-19 pacijentima kako je bilo i propisano Odlukom Vlade RH, koja joj je isplaćivana sve dok i Odluka Vlade RH nije stavljena izvan snage.

2.4. Tuženik ujedno osporava tužiteljici pravo na razliku naknade plaće za dane provedene na godišnjem odmoru, odnosno na bolovanju do 42 dana. Ističe da je zahtjev tužiteljice da joj se i za vrijeme odsutnosti s rada obračunava posebna nagrada pravno potpuno neutemeljen, s obzirom na to da tužiteljica u tim razdobljima nije stvarno obavljala poslove pružanja zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19, što je bio temeljni preduvjet za isplatu nagrade prema Odluci Vlade RH.

2.5. Tuženik je predložio da se kao umješlač na strani tuženika u parnicu pozive Republika Hrvatska putem Građansko-upravnog odjela Općinskog državnog odvjetništva u Virovitici. Rješenjem ovog suda dopušteno je sudjelovanje Republike Hrvatske kao umješlača na strani tuženika. Umješlač se pridružio svim navodima tuženika te ostao kod svih iznesenih pisanih očitovanja tuženika.

3.1. Nije sporno da je tužiteljica zaposlena kod tuženika na temelju ugovora o radu, na radnom mjestu medicinske sestre u Timu1, da je obavljala poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19 u utuženom razdoblju.

3.2. Nije sporno da se na tužiteljicu u utuženom razdoblju od mjeseca travnja 2022. pa do mjeseca kolovoza 2024. godine primjenjivala Odluka Vlade RH na temelju koje mu se isplaćivala posebna naknada odnosno tzv. COVID dodatak.

4. Između stranaka je sporno ima li tužiteljica kao radnik tuženika pravo na isplatu posebne nagrade temeljem Odluke Vlade RH u iznosu od 10% od osnovne plaće radnika za cjelokupni mjesečni fond sati u razdoblju od travnja 2022. do kolovoza 2024. godine, neovisno o tome koliko je stvarno odradila sati na poslovima pružanja skrbi pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19. Sporno je da li tužiteljici pripada razlika naknade plaće koju je primala za vrijeme bolovanja i godišnjeg odmora jer joj tuženik nije obračunavao posebnu nagradu za sve odrađene sate u mjesecu. Sporna je i visina tužbenog zahtjeva.

5. Tijekom postupka izvedeni su slijedeći dokazi: izvršen je uvid u dopis ZZHM VPŽ od 4.9.2025. (str. 8-9), odluku Vlade RH o posebnoj nagradi radnicima u

sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane uz pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 7. prosinca 2020. (str. 14, 41), odluku Vlade RH o stavljanju izvan snage odluke o posebnoj nagradi za obavljanje poslova pružanja skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 od 22.8.2024. (str. 15, 67, 91), odluku Stožera civilne zaštite RH o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID19 od 23.3.2022. (str. 39-40), dopis Ministarstva zdravstva domovima zdravlja od 13.1.2021. (str. 42, 66, 106), odluku Stožera civilne zaštite RH o prestanku važenja odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID19 od 7.4.2022. (str. 43), dopis Ministarstva zdravstva zdravstvenim ustanovama od 21.12.2020. (str. 64), obračunske isprave (str. 68-78), dopis Ministarstva zdravstva HZZO-u od 4.2.2021. (str. 103), dopis Ministarstva zdravstva KBC-u Osijek od 26.8.2024. (str. 104), dopis Ministarstva zdravstva ZZHM OBŽ od 11.11.2024. (str. 105), obračunske isprave za tužiteljicu (str. 210-286), Pravilnik o radu ZZHM VPŽ (str. 287-315), saslušan je svjedok Stjepan Kufner (str. 392) i tužiteljica (str. 392-393) te je izvršen uvid u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/20, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Tijekom postupka utvrđene su slijedeće činjenice:

- da je epidemija bolesti COVID-19 proglašena 11. ožujka 2020. Odlukom Ministarstva zdravstva, dok je prestanak epidemije proglašen Odlukom Predsjednika Vlade RH, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 51/23 12. svibnja 2023.;

- da je Vlada Republike Hrvatske 7. prosinca 2020. donijela Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, koja je objavljena u Narodnim novinama broj 136/20 od 9. prosinca 2020., s tim da je odluka stupila na snagu prvog dana od dana objave, odnosno 10. prosinca 2020., te stavljena izvan snage Odlukom Vlade od 22. kolovoza 2024., a koja je objavljena u Narodnim novinama broj 99/24 i stupila je na snagu 23. kolovoza 2024.,

- da je uvidom u Odluku Ministarstva zdravstva, Klasa: 011-02/20-01/701, Ur. broj: 534-01/8-20-01 od 21. prosinca 2020 (str. 64-65) utvrđeno da je svim zdravstvenim ustanovama poslana uputa vezana uz Odluku o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19, kojom ih se obavještava da će se u COP aplikaciji za potrebe evidentiranja rada zaposlenika koji pružaju skrb oboljelima od bolesti COVID-19 implementirati element 11064 posebna nagrada za rad s oboljelima te da će se obračunavati u iznosu od 10 % od osnovne plaće radnika, a prilikom unosa u aplikaciju potrebno je evidentirati broj sati te će se prema broju sati automatski izračunati iznos nagrade;

- da je tužiteljica zaposlenica tuženika i da je u utuženom periodu obavljala posao medicinske sestre u djelatnosti hitne medicine,

- da je Odlukom Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID-19 ("Narodne novine" broj 35/20 od 23. ožujka 2020.) Hrvatski zavod za hitnu medicinu bio ovlašten naložiti radnicima zavoda za hitnu medicinu i timovima sanitetskog prijevoza obavljanje rada bez obzira na njihovo mjesto rada,

- da je navedena odluka prestala važiti 9. travnja 2022. iz razloga što su se bitno izmijenile okolnosti vezane uz epidemiju od čega je najvažniji stupanj imunosti stanovništva koji je u međuvremenu stečen,

- da je za vrijeme važenja Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza tj. u periodu od studenoga 2020. godine do ožujka 2022. godine u skladu s uputom Ministarstva zdravstva od 13. siječnja 2021., tuženik svim zaposlenicima (pa tako i tužiteljici) isplaćivao posebnu nagradu za sve odrađene sate, a ne samo za sate koju su zaposlenici proveli radeći s COVID-19 oboljelima jer su te djelatnosti bile pod posebnom organizacijom,

- da je nakon tog perioda, tj. nakon ožujka 2022. godine i prestanka važenja Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza tuženik tužiteljici obračunao i isplatio posebnu nagradu za sate koje je tužiteljica stvarno odradila u utuženom razdoblju s COVID-19 oboljelima prema evidenciji tih sati u informacijskom sustavu tuženika,

- da je uvidom u platne liste tužiteljice za utuženi period jasno vidljivo da joj je isplaćivana nagrada sukladno Odluci Vlade Republike Hrvatske o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva, koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 po broju evidentiranih sati;

- da iz navedenog slijedi da je tuženik kao poslodavac vodio evidenciju sati koje su njegovi zaposlenici (a time i tužiteljica) proveli u radu s COVID – 19 oboljelim osobama,

- da kod tuženika nije bila osnovana ustrojstvena jedinica i formiran tim liječnika i drugih zdravstvenih djelatnika koji bi radili isključivo s osobama oboljelima od bolesti COVID-19, već je tuženik pružao skrb svim pacijentima kojima je zbog stradanja, ozljede ili drugih razloga neposredno ugrožen život, pojedini organ ili drugi dijelovi tijela, odnosno pacijentima kod kojih bi moglo doći do životne ugroženosti,

- da je tužiteljica u svom iskazu navela da se u početku izbijanja epidemije Corona virusa posebna nagrada obračunavala na puni fond radnih sati u mjesecu, a u utuženom periodu samo prema broju oboljelih pacijenata – no kako je bilo pacijenata za koje su naknadno (neslužbeno) saznali da su bili pozitivni na virus, nalazi da joj je i u utuženom periodu posebna nagrada trebala biti isplaćena za sve sate rada.

8. Odlukom o posebnoj nagradi radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od bolesti COVID-19 propisano je:

„I. Radnicima u sustavu zdravstva koji obavljaju poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od COVID-19, utvrđuje se posebna nagrada. Posebna nagrada iz st. 1. ove točke utvrđuje se u iznosu od 10 % od osnovne plaće radnika, a isplaćuje uz plaću radnika. II. Posebna nagrada iz točke I. ove Odluke isplaćuje se radniku za vrijeme koje je sukladno rasporedu poslodavca/ravnatelja doma zdravlja proveo na obavljanju poslova u ustrojstvenim jedinicama/djelatnostima koje pružaju skrb oboljelima od bolesti COVID-19. V. Primjena isplate u skladu s ovom Odlukom započinje s obračunom plaće za mjesec studeni 2020. godine.“

9. Tužiteljica je u vrijeme izbijanja epidemija virusa COVID-19 obavljala posao medicinske sestre u hitnoj medicinskoj djelatnosti – Timu 1. te je pružala skrb pacijentima oboljelim od COVID – 19 bolesti iako nije bila raspoređena u posebnu jedinicu koja je pružala samo skrb pacijentima oboljelim od COVID-19, jer takva jedinica, zbog prirode zdravstvene zaštite koju tuženik pruža, nije bila ni ustanovljena.

10.1. Isto tako, u početku izbijanja epidemije virusa COVID-19, djelatnost hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza bila je pod posebnom organizacijom uslijed Odluke Stožera civilne zaštite Republike Hrvatske o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza za vrijeme proglašene epidemije bolesti COVID-19.

10.2. Tužiteljica je kao medicinska sestra za vrijeme važenja te Odluke stavljena pod sustav zajedničkog planiranja i ispomoći na razini cijele Republike Hrvatske radi borbe protiv epidemije. Uslijed takve Odluke Stožera civilne zaštite, vozila i osoblje saniteta i hitne medicine korišteni su za potrebe prijevoza oboljelih i sumnjivih na zarazu. Upravo zbog navedenog, tj. zbog takvog posebnog oblika organizacije hitne medicinske službe i sanitetske djelatnosti uslijed borbe protiv epidemije virusa COVID-19 uputom Ministarstva zdravstva od 13. siječnja 2021., određeno je da se za vrijeme važenja te odluke, tj. za vrijeme nužne mjere posebne organizacije ovih službi, svima radnicima i timovima isplaćuje posebna nagrada za rad s COVID-19 oboljelim pacijentima za sve odrađene sate u mjesecu.

10.3. Tuženik je, stoga, za vrijeme važenja predmetne Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza, dakle do travnja 2022. godine, tužiteljici isplaćivao posebnu nagradu za sve odrađene sate u mjesecu.

10.4. Posebna organizacija hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza prestala je važiti u travnju 2022. godine, a kao razlog prestanka u obrazloženju Odluke od 7. travnja 2022. navedeno je da su se bitno promijenile okolnosti vezane uz epidemiju od čega je najvažniji stupanj imunosti stanovništva koji je u međuvremenu stečen.

11.1. Od trenutka prestanka važenja nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske službe i sanitetskog prijevoza, tuženik je evidentirao sate koje su njegovi

zaposlenici (a time i tužiteljica) proveli u radu s pacijentima oboljelim od COVID-19 i isplaćivao je posebnu nagradu tužiteljici samo za tako odrađene sate rada.

11.2. Dakle, tužiteljici nakon prestanka važenja Odluke o uvođenju nužne mjere posebne organizacije hitne medicinske služne i sanitetskog prijevoza, posebna nagrada za rad s COVID-19 oboljelim pacijentima više nije bila plaćena za sve sate rada u mjesecu, već samo za evidentirane sate koje je tužiteljica provela u radu s tako oboljelim osobama. To slijedi iz platnih lista tužiteljice iz kojih je vidljivo da je posebna nagrada za rad s COVID oboljelim pacijentima tužiteljici isplaćena za sate koje je provela u radu s istima, ali i iz njezina iskaza u kojem je navela da je posebna nagrada isplaćivana po pacijentu, iako joj nije bilo jasno kako je tuženik vršio tu evidenciju.

12.1. Tužiteljica tužbu u ovom postupku temelji na tvrdnji da joj je posebna nagrada za rad sa pacijentima koji su oboljeli od COVID-19 trebala biti obračunata za cjelokupni mjesečni fond sati rada i nakon prestanka nužne mjere posebne organizacije službe sanitetskog prijevoza, a ne samo za evidentirane sate rada s pacijentima oboljelim od bolesti COVID-19.

12.2. Tužba se ne temelji na činjeničnim tvrdnjama da su tužiteljici nepravilno evidentirani sati rada s COVID-19 oboljelim osobama, već na (pogrešnom) shvaćanju i tumačenju Odluke Vlade Republike Hrvatske da joj pripada posebna nagrada za sve sate rada, neovisno koliko je doista sati rada stvarno provela u radu pružajući skrb COVID-19 oboljelim osobama. Tvrdnju da su joj sati rada s COVID-19 oboljelim osobama pogrešno evidentirani, tužiteljica je iznijela tek u svome iskazu, navodeći da je bilo situacija da su tek po obavljenom prijevozu pacijenta saznali da se radi o pacijentu koji je obolio od COVID -19 bolesti, s time da su to bile neslužbene informacije za koje je saznala od drugih kolega (iz kontejnera ili drugih odjela). Iz navedenog slijeda da tužiteljica nalazi da joj pripada posebna nagrada za sve sate rade, jer se nije uvijek moglo pouzdano utvrditi, unatoč raspoloživim testovima, da li se radi o osobi koja je oboljela od COVID-19 bolesti.

13.1. Cilj Odluke o posebnoj nagradi bio je da se nagradi radnike u sustavu zdravstva koji su obavljali poslove vezane za pružanje zdravstvene skrbi pacijentima oboljelima od COVID-19, i to za vrijeme kad su stvarno i radili sa pacijentima oboljelim od COVID-19, a ne za svo vrijeme. Tužiteljica nije sve sate rada u utuženim mjesecima radila samo s pacijentima oboljelim od COVID-19 niti je ona to tvrdila, uslijed čega joj predmetna nagrada pripada samo za ono vrijeme dok je u ispunjavanju zadataka svog radnog mjesta pružala skrb pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti. Tužiteljici ne pripada posebna nagrada za sve sate rada neovisno o tomu da li je ili nije stvarno radila sa oboljelim od COVID-19 jer predmetno ne slijedi iz Odluke o posebnoj nagradi Vlade RH (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske Rev-727/2026-3 od 27. svibnja 2026. i Rev-338/2026-2 od 14. travnja 2026.).

13.2. Sama okolnost da je tužiteljica bila zaposlena u sustavu zdravstva i što je možda u razdoblju nakon prestanka važenja posebne organizacije službe hitne medicinske službe došla u kontakt sa oboljelim pacijentom, a da to nije tada znala, uslijed čega to nije ni evidentirano niti je to znao poslodavac (tuženik), ne daje joj pravo na uvećanje plaće predviđeno Odlukom. I sama tužiteljica je u svom iskazu navela da joj je u utuženom razdoblju posebna nagrada isplaćivana za evidentirane

sate rada s COVID-19 oboljelim pacijentima, iako nije imala saznanja kako su se ti sati evidentirali. Iz navedenog slijedi da joj je tuženik u utuženom razdoblju za sve evidentirane sate rada isplatio posebnu nagradu, a ukoliko je u radu došla u kontakt s COVID-19 oboljelim pacijentom a da to nije znala, kao što to nije znao ni tuženik tj. poslodavac ne znači da ima pravo na tu nagradu za sve odrađene sate u mjesecu. Samo zbog te činjenice, odnosno da je tužiteljica mogla doći u kontakt s COVID-19 oboljelom osobom, u situaciji kada je većina epidemioloških mjera bila ukinuta (travanj 2022. godine) te kada je prestala potreba za izvanrednim spajanjem resursa hitne pomoći i saniteta jer je stečen stupanj imunosti stanovništva, ne ukazuje da tužiteljici pripada pravo na posebnu nagradu za sve odrađene sate rada u utuženim mjesecima. Ovo posebice i zbog toga što tužiteljica ne osporava da joj je od strane tuženika stavljena na raspolaganje adekvatna zaštitna oprema i testovi upravo kako bi se spriječila mogućnost zaraze. Isto tako i okolnost da su neki Zavodi za hitnu medicinu drugih županija isplaćivali predmetnu naknadu za sve sate redovnog rada nije od značaja za ishod spora.

14. Svjedok Stjepan Kufner nije imao posebnih saznanja o načinu na koji su se u utuženom razdoblju evidentirali sati rada koje je tužiteljica provela u skrbi s pacijentima oboljeli od COVID-19 bolesti niti da li joj je za sve te odrađene sate plaćena posebna nagrada u skladu s Odlukom Vlade RH. Isti je iskazivao općenito, odnosno da im je kao zdravstvenim radnicima u hitnoj medicinskoj djelatnosti u trenutku izbijanja epidemija bila isplaćivana posebna nagrada za sve radne sate u mjesecu, dok su naknadno dobivali po njegovu mišljenju premale iznose. Predmetni navodi samo upućuju na nesporne činjenice – odnosno da je tužiteljici isplaćivana posebna nagrada za cjelokupni mjesečni fond radnih sati za vrijeme posebne organizacije hitne medicinske službe, a nakon travnja 2022., samo za one sate koju su evidentirani kao sati rada u skrbi s pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti.

15. Zbog navedenog, a obzirom da cjelokupni tužbeni zahtjev tužiteljica počiva na pogrešnom tumačenju opsega i uvjeta primjene odredbi Odluke Vlade Republike Hrvatske, odnosno da tužiteljici posebna nagrada pripada za sve sate rada u mjesecu neovisno o tomu koliko je od tih sati doista provela u radu tj. skrbi s pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti, ovaj sud nalazi da tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan, kako u pogledu isplate razlike plaće, posljedično i naknade plaće za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja do 42 dana, zbog čega je isti odbijen (točka I. izreke presude).

16. Obzirom na pravno shvaćanje ovog suda da je tužbeni zahtjev tužiteljice neosnovan u samoj pravnoj osnovi, sud nije proveo dokaz financijsko – knjigovodstvenim vještačenjem, koje je tužiteljica predlagala radi utvrđenja točne visine svog potraživanja, tj. kada bi joj se posebna nagrada priznala za sve sate rade u utuženim mjesecima, neovisno koliko je od tih sati doista provela u radu s pacijentima oboljelim od COVID-19 bolesti.

17.1. Odluka o parničnim troškovima temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a, odnosno obzirom da je tužiteljica u cijelosti izgubila parnicu dužna je tuženiku i njegovu umješacu naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

17.2. Tuženik nije postupio sukladno odredbi članka 164. stavka 1. i 3. ZPP-a i određenim zahtjevom potraživao naknadu troškova, dok umješacu na strani tuženika

obzirom na vrijednost predmeta spora (3.353,59 eura) i odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23., dalje: Tarifa) pripada trošak sastava obrazloženog podnesak od 4. veljače 2026. u iznosu od 50 bodova (Tbr.8. toč.3. Tarife u svezi s Tbr.7. toč.1. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 12. veljače i 7. svibnja 2026. u zatraženom iznosu od 50 bodova za svako ročište (Tbr.9 toč.2. Tarife u svezi s Tbr.7. toč.1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištima održanim 2. srpnja 2026. i 9. rujna 2026. u iznos od 100 bodova za svako ročište (Tbr.9. toč.1. Tarife u svezi s Tbr.7. toč.1. Tarife). Umješaču na strani tuženika tako pripada pravo na naknadu troškova u visini od 350 bodova što pomnoženo s 2,00 eura koliko iznosi vrijednost boda (Tbr.48. t.3. i Tbr.50. Tarife) daje iznos od 700,00 eura, zbog čega je odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

17.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Virovitici 30. rujna 2026.

Sutkinja:

Ljubica Kovač Katalinić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

1. Odvjetnica Melita Babić, Ivana Viteza Trnskog 9E, Bjelovar
2. Zavod za hitnu medicinu Virovitičko-podravske županije, Ljudevita Gaja 21, Virovitica
3. Općinsko državno odvjetništvo u Virovitici, Masarykova 1, Virovitica

Broj zapisa: **9-3088d-ec15c**

Kontrolni broj: **068ea-010d1-65a81**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.